

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2023, č. j. CPR-35566-7/ČJ-2023-93010-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2023, č. j. CPR-35566-7/ČJ-2023-93010-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí ze dne 14. 8. 2023, č. j. KRPA-233641-23/ČJ-2023-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba 18 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že je viněn z neoprávněného pobytu, přičemž se domnívá, že byl v řízení správně zjištěn skutkový stav věci, avšak nebyl adekvátně interpretován, pokud správní orgán nijak nezohlednil jemu polehčující skutečnosti, a to zejména žalobcovu dosavadní trestní i pobytovou záchovalost, jakožto i skutečnost, že nikdy v minulosti neporušil pobytové povinnosti, a tudíž se může oprávněně hájit tím, že posuzovaná protiprávnost představuje ojedinělý exces z jinak řádného života, což ovšem žalovaný nijak nereflktuje.
3. Dle § 174a zákona o pobytu cizinců je pak zapotřebí důkladně zohlednit závažnost protiprávního jednání, dobu jeho trvání, ale i věk žalobce, a tudíž i předpoklad k dosažení nápravy, kdy tyto skutečnosti napadané rozhodnutí nijak nereflktuje, a působí tak nepřiměřeně tvrdě. Žalobce dále uvádí, že není pravdou, že by v mezidobí nečinil kroky pro legalizaci svého pobytu, neboť požádal o vydání pobytového oprávnění v ČR, kdy jeho žádost byla schválena, avšak pobytové oprávnění mu nebylo vydáno toliko z toho důvodu, že žádost zpracovávající orgán zaznamenal skutečnost, že je vůči žalobci vedeno řízení o správním vyhoštění. Je tedy projevem alibismu, pokud žalovaný správní orgán nepřihlíží ke snaze žalobce o legalizaci pobytu, navzdory tomu, že jedinou překážkou pro vydání pobytového oprávnění je jím vedené řízení. Žalovaný zjevně blokuje možnosti žalobce získat pobytové oprávnění.
4. S ohledem na uvedené je postup správního orgánu nepřiměřeně tvrdý, neboť postačuje postup dle § 50a zákona, a to především s ohledem na dosavadní záchovalost a vůli cizince nadále neporušovat právní řád.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady.

IV. Obsah správního spisu

6. Cizinec na území Evropské unie vstoupil na základě estonského dlouhodobého víza, kdy následně požádal o pobyt v České republice i v Polské republice. Podal žádost o vydání zaměstnanecké karty (rozhodnutí Ministerstva vnitra č.j. OAM-52271-20/ZM-2022).
7. Dne 8. 7. 2023 byl v Praze 9 kontrolován cizinec, který se při kontrole prokázal uzbeckým cestovním pasem, ve kterém neměl vylepeno žádné platné vízum. Cestovní

pas obsahoval údaje o podané žádosti ze zastupitelského úřadu ČR ve Varšavě ze dne 21. 7. 2022 a razítko o podané žádosti o pobyt na území Polské republiky ze dne 29. 9. 2021. Prostřednictvím odboru mezinárodních vztahů bylo zjištěno, že jeho žádost o pobytové oprávnění na území Polské republiky byla dne 13. 12. 2021 zamítnuta a cizinec není oprávněn k pobytu na území Polské republiky. Rovněž jeho žádosti o dlouhodobý pobyt na území ČR za účelem zaměstnání, nebylo rozhodnutím správního orgánu OAMP ze dne 18. 5. 2023 vyhověno. Jiné vízum nebo povolení k pobytu, které by cizince opravňovalo k pobytu na území ČR, cizinec neměl. V protokole cizinec uvedl, že na území schengenského prostoru vstoupil dne 4. 6. 2021 na základě dlouhodobého estonského víza s platností do 13. 5. 2022 a již nevycestoval. Do ČR naposled přicestoval v lednu 2023 na základě lotyšského povolení k pobytu. K lotyšskému povolení bylo prostřednictvím Národního situačního centra ochrany hranic zjištěno, že od 11. 1. 2023 nemá cizinec platné oprávnění k pobytu, o čemž byl cizinec informován dne 31. 1. 2023, kdy mu byla českou policií lotyšská identifikační karta odebrána. Stejně tak byl informován svým advokátem, že na území ČR se nachází neoprávněně. V současné době s cizincem není vedeno žádné řízení, které by jej opravňovalo k pobytu na území ČR. Správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí stanovil dobu neoprávněného pobytu na území ČR od 11. 1. 2023 do 8. 7. 2023.

8. Jelikož nebyl zjištěn přesný den vstupu cizince na území ČR, stanovil žalovaný jako odvolací orgán dobu neoprávněného pobytu cizince na území ČR z procesní opatrnosti od 31. 1. 2023, tedy ode dne, kdy cizinec skutečně na území pobýval a kdy mu byla policií odebrána jeho neplatná lotyšská karta povolení k pobytu, což je doloženo záznamem z evidence a koresponduje s cizincovou výpovědí.
9. Vzhledem k tomu, že lotyšské pobytové oprávnění žalobce bylo dne 10. 1. 2023 zrušeno a cizinec přestal splňovat podmínky vstupu a pobytu uvedené v čl. 6 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2016/399 ze dne 9. března 2016 (dále jen „Schengenský hraniční kodex“), tedy mít platné vízum, nebo být držitelem platného povolení k pobytu nebo platného dlouhodobého víza, byl jeho pobyt na území ČR neoprávněný. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani stále probíhající řízení o dlouhodobý pobyt, neboť podaná žádost cizince k pobytu na území ČR neopravňuje.
10. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul, že cizinec věděl, že není oprávněn k pobytu (o tom byl informován svým zmocněným zástupcem), přesto situaci z obavy o deportaci neřešil a na území ČR zůstal bez oprávnění k pobytu, čímž naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Cizinec svým neoprávněným pobytem na území porušoval právní předpisy ČR a správní vyhoštění mu bylo uloženo zcela po právu, neboť na vyřízení žádosti o dlouhodobý pobyt měl počkat na území, kde je oprávněn pobývat. Za svůj pobyt na území cizího státu nese odpovědnost pouze cizinec, který také musí nést negativní důsledky svého vědomého protiprávního jednání.
11. V současné době probíhající řízení o žádosti o dlouhodobý pobyt na území ČR a s ním související výsledek není pro předmětné řízení podstatný a nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území a žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizince na pobyt na území ČR neexistuje.

12. Správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí posuzoval přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, jednotlivými kritérii se zabýval na straně 4 a 5, podle názoru žalovaného ve zcela dostatečném rozsahu. Cizinec pobýval na území ČR vědomě bez oprávnění k pobytu, v protokolu se navíc doznal, že peníze získává z pracovní činnosti, ač k ní nemá žádné povolení, není zdravotně pojištěn. V průběhu řízení nebyly zjištěny žádné soukromé či rodinné vazby k ČR, naopak v Uzbekistánu má cizinec celou svou rodinu, od které v roce 2021 odcestoval. Zpětná integrace cizince je tudíž existencí rodinného zázemí v domovské zemi významně ulehčena. Do života cizince rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne zcela jistě v ekonomické rovině, neboť do ČR přicestoval za prací, takový zásah je však nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání.
13. Žalovaný neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců za nepřiměřené. Správním orgánem vyměřená doba správního vyhoštění byla uložena v dolní polovině zákonem stanovené maximální doby (5 let). Správní orgán I. stupně vyložil, že v projednávaném případě dobu správního vyhoštění stanovil s ohledem na vědomost neoprávněného pobytu, zohlednil však i spolupráci žalobce, stejně jako skutečnost, že se jedná o první protiprávní jednání. Přestože žalovaný jako odvolací orgán nově vymezil dobu protiprávního jednání od 31. 1. 2023 do 8. 7. 2023, stanovenou dobou v trvání 18 měsíců ponechal. Podle žalovaného šlo o vědomý neoprávněný pobyt v trvání více než 5 měsíců, což není doba nikterak zanedbatelná. Při jejím stanovení žalovaný přihlédl zejména k vědomosti neoprávněného pobytu a neřešení situace cizincem. V případě, že by neoprávněný pobyt nebyl odhalen činností správního orgánu I. stupně, v protiprávním jednání by cizinec pokračoval, neboť jeho úmyslem bylo na území setrvat z pracovních důvodů co nejdéle. Rovněž skutečnost, že cizinec na území ČR pracoval bez patřičného povolení, a dopustil se tak dalšího protiprávního jednání (ke kterému se v protokolu sám doznal), lze považovat za přitěžující okolnost. Vyjma stále probíhající žádosti o dlouhodobý pobyt pak žalovaný nenašel žádné skutečnosti, na základě kterých by měl dobu zákazu pobytu snížit. Dle žalovaného je stanovená doba adekvátní.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě k výzvě soudu nevyjádřil. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na pět let, pobývá-li cizinec na území nebo na*

území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

16. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
17. Žalobce namítal, že nebyly nijak zohledněny polehčující skutečnosti, a to dosavadní trestní i pobytová zchovalost, žalobce v minulosti neporušil pobytové povinnosti, jde o ojedinělý excés z jinak řádného života.
18. K této námitce soud konstatuje, že zákon pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců nevyžaduje opakované porušení zákona. Správní orgán I. stupně skutečnost, že jde o první porušení zákona výslovně reflektoval (stejně jako spolupráci žalobce), a toto hodnotil při zvažování délky zákazu pobytu ve prospěch žalobce. Vzhledem k výraznější délce neoprávněného pobytu (od 31. 1. 2023 do 8. 7. 2023) nelze toto jednání bagatelizovat jako ojedinělý excés, zvláště vzhledem k ostatním okolnostem, jako je vědomost neoprávněného pobytu, odhalení nelegálního pobytu až pobytovou kontrolou a výkon nelegální práce.
19. Pokud bylo namítáno, že správní orgány nereflektovaly věk žalobce (a předpoklad dosažení nápravy), soud konstatuje, že žalobci je téměř 35 let, v této skutečnosti soud neshledává žádnou polehčující okolnost, v tomto věku lze předpokládat již plnou zralost a schopnost převzít odpovědnost za vlastní jednání, stejně jako posoudit případné následky nerespektování právních předpisů. Předpoklady k dosažení nápravy pak nebyly správní orgány povinny výslovně hodnotit. Samotnou snahu o legalizaci pobytu nelze hodnotit jako natolik zásadní, aby bránila uložení správního vyhoštění. Je zřejmé, že se žalobce snažil získat pobyt v ČR legálním způsobem, ale podle svých slov čekal na vízum dlouho, proto do ČR přicestoval bez ohledu na protiprávnost pobytu. Žalobce si byl vědom, že přicestoval nelegálně. Snaze co nejdéle pracovat v ČR podřídil i další kroky, když se obával deportace, proto se nedostavil ke správnímu orgánu k řešení svého nelegálního pobytu, ač byl zástupcem na nelegálnost pobytu upozorněn. Soud tak uzavírá, že žalobce naplnil zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění.
20. Městský soud nepřisvědčil námitce, že správní orgány měly přistoupit k uložení povinnosti opustit území [zřejmě dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců].
21. V nyní posuzované věci se oba správní orgány podrobně a přezkoumatelně zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž dospěly k závěru, že se nejedná o nepřiměřený zásah. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje, žalobce je mladý, zdravý, jeho rodina žije v Uzbekistánu, ve vlasti má zázemí, nemá v ČR žádné významné vazby. Za zjištěných okolností tak nebylo možné uvažovat o aplikaci § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu

- cizinců, naplnění jiných podmínek, kdy lze vydat rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců, nebylo v průběhu správního řízení zjištěno, ani v žalobě tvrzeno.
22. Námitku přílišné přísnosti rozhodnutí lze vztáhnout i na délku zákazu pobytu. Délku zákazu pobytu je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení, nebo zda je nezneužil, a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
23. Soud odůvodnění správních orgánů považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Z odůvodnění správních rozhodnutí je zřejmé, že ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že se snažil svou pobytovou situaci řešit, s orgány spolupracoval, doznal se, dříve byl bezúhonný. Naopak v neprospěch cizince správní orgány zohlednily, že protiprávní jednání bylo odhaleno až během namátkové pobytové kontroly, cizinec překročil hranice ČR již v době, kdy pobýval na území schengenského prostoru bez platného oprávnění k pobytu, konečně nedisponoval zdravotním pojištěním platným na území ČR. Lze přisvědčit i závěru, neoprávněný pobyt v délce cca pěti měsíců dnů nelze hodnotit jako bagatelní a zanedbatelný. Soud neshledal překročení mezí správního uvážení při stanovení délky zákazu pobytu.
24. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. prosince 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně